

Arrest

nr. 208 189 van 24 augustus 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LEYS
Alexandre Markelbachstraat 41
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2018 per aangetekend schrijven heeft ingediend

- om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 augustus 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 augustus 2018;
- om het verkrijgen van “*dringende maatregelen*” te vorderen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat David LEYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Isabella FLORIO, die *loco* advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, komt op 30 juli 2018 België binnen, nadat hij in 2018 reeds eerder in België verbleven had.

Op 9 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten opzichte van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: R., E.

geboortedatum: (...) 1957

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Uit het voorgelegde paspoort blijkt dat betrokkene hier verbleven heeft van 11/03/2018 tot 03/06/2018 en hier sinds 30/07/2018 opnieuw verblijft. Het gaat hier telkens om een kort verblijf.

Betrokkene heeft de 90 dagen op 180 dagen niet gerespecteerd:

-aangezien de laatste binnenkomstdatum werd geregistreerd op 30/07/2018, start de referentieperiode van 180 dagen op 01/02/2018.

-betrokkene heeft hier 85 dagen verbleven van 11/03/2018 tot 03/06/2018, zodoende had hij/zij bij binnenkomst op 30/07/2018 nog recht op een verblijf van 5 dagen (tot 03/08/2018).

Bovendien geeft het feit dat betrokkene eventueel samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

(...)

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Hieruit blijkt dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de informatie verschaft door de verwerende partij blijkt niet dat er een repatriëringsdatum is voorzien en blijkt evenmin dat verzoeker wordt vastgehouden met het oog op repatriëring.

Bijgevolg is er *in casu* geen sprake van een wettelijk vermoeden van het uiterst dringend karakter.

2.2.2. Verzoeker zet het uiterst dringend karakter van de vordering als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Aangezien de motivatie en de redenen van de beslissing van 9 augustus 2018 van verweerder niet grondig zijn;

Dat verzoekende partij zijn status van wettelijke samenwoning met zijn vriendin wilt verkrijgen;

Als hij in Verenigde Staten terugkomt zal hij niet zijn status van wettelijke samenwoning met zijn vriendin verkrijgen.

Rekening houdende met deze dringendheid en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de uitvoering van de bestreden beslissing zou teweeg brengen, is er sprake van absolute noodzakelijkheid om via huidige uitzonderlijke manier te handelen teneinde de realisatie van het nadeel te verhinderen;

Dat de uiterst dringende noodzakelijkheid die de indiening van huidig verzoekschrift rechtvaardigt, bijgevolg op zekere en onbetwistbare wijze vaststaat.”

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

Verzoeker voert aan dat hij bij een terugkeer naar de Verenigde Staten niet de status zal verkrijgen van in België wettelijk samenwonende. Dit is ook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij aanvoert.

De Raad stelt vast dat verzoekers uiteenzetting dat hij deze status niet zal kunnen verkrijgen, niet volstaat om aan te tonen dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Er is *in casu* geen sprake van een uiterst dringende noodzakelijkheid.

Er is niet voldaan aan de eerste cumulatieve vereiste.

Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Over de vordering tot het bekomen van “*dringende maatregelen*”

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) luidt verder als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

[...]”

In casu worden de voorlopige maatregelen niet bij afzonderlijk verzoekschrift gevorderd en zijn ze derhalve onontvankelijk.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering “*tot het bekomen van dringende maatregelen*” wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend achttien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Mevr. A. DE BONDT

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

A. DE SMET